

Чаму менавіта аб духоўнасці? Часта ў нашым штодзённым жыцці сярод клопатаў і мноства абавязкаў, не адзін раз мы становімся, як укопаныя, уражаныя жабраком на вуліцы, бяздомным, тым, хто пасылае пракляцці, - хоць гэта, на жаль, не вельмі ўжо здзіўляе. Здараецца, мы наракаем на моладзь, што яна з'яўляецца "бездухоўнай", або на тэлебачанне, што яно паказвае "бездухоўныя" фільмы. Прызыў да духоўнасці – хочам ці не хочам – мы чуем кожны дзень у касцёле. З амбоны пастаянна гавораць нам, што мы можам быць святымі, што нашыя часы патрабуюць адухоўленых людзей. Шкада толькі, што часта забываем пра тое, што менавіта гэтае нашае рэлігійнае жыццё з'яўляецца адным з найважнейшых заданняў усёй супольнасці вернікаў у Касцёле.

Аднак калі задумаемся, пра што тут ідзе размова і што трэба рабіць, каб стаць адухоўленым, то не адзін раз бываем захоплены знянцку. Чуючы ў касцёле пра ўсе патрабаванні і пра тое, якімі мы павінны быць, нават мы, вернікі, спачатку адчуваем унутранае супраціўленне: я з'яўляюся звыклым чалавекам, гэта ёсць не для мяне! А што ж ужо гаварыць пра тых, хто знаходзіцца здалёк ад Касцёла? † Аднойчы я быў сведкам, як дачка, якая выходзіла з рынка, жалілася маці, якая ішла побач, што ўсе запрацаваныя грошы яна выдала на адзенне, на што пачула ад сваёй "дасведчанай" жыццём маці: "Дачушка, мы жывём для таго, каб працаваць, а пазней гэтыя грошы расходаваць. Так робяць усе".

Назіранне маці наконт таго, што так усе робяць, я залічыў бы да шэрагу досведаў з жыцця атэіста, што суправаджалі многіх на працягу доўгіх камуністычных гадоў. Аднак цяпер наступілі іншыя часы і іншыя рэаліі, і калі мы напамінаем сабе, што кожны з нас створаны па "Божаму вобразу і падабенству", то тут жа разумеем, што напэўна жывём не толькі для таго, каб расходаваць грошы, але перш за ўсё мы з'яўляемся Божымі людзьмі, а духоўнасць – гэта наша лесвіца ў Неба.

Мне здаецца, што дыскусія пра духоўнасць патрабуе перш за ўсё адказаў на прынцыповыя пытанні: "Для каго?" і "У Каго?" Напэўна, варта сабе на іх адказаць і як часцей задумвацца над сваёй духоўнасцю: ці я лічу сябе адухоўленай асобай, ці гэта дае мне задавальненне, што я магу яшчэ зрабіць, ці разумею, што я не павінен сцерці ў сабе Божае аблічча? Ці св. Казімір, які хадзіў вуліцамі г. Гродна, не паказаў нам, што мы

Духоўнасць з'яўляецца нашай будучыняй

Аўтар: кс. Павел Салабуда
18.10.2010 03:00

таксама можам быць святымі? Сёстры з Навагрудка і Слоніма, а. Максімільян Марыя Кольбэ – вось нашыя штандары духоўнага жыцця.

Няхай нашыя практыкі духоўнага жыцця завядуць нас у асяроддзе святых. Варта сабе ўсвядоміць, што святасць не ёсць толькі для выбраных – тых, каго мы бачым на абразях. Святым можа стаць кожны з нас, калі будзе жыць рэлігійным жыццём паводле прынцыпаў Касцёла, у любові да бліжняга – той сапраўднай, а не з выгляду. А паколькі духоўнае развіццё працягваецца на працягу ўсяго жыцця, то трэба пастарацца зрабіць яго сваім прыярытэтам, а не толькі кароткачасовай пастановай.

Духоўнасць – важная, таму што дзякуючы ёй мы становімся сапраўднымі людзьмі. Без яе няма будучыні – ані для чалавека, ані для народу, ані для чалавецтва, ані для свету.